

Danielle

Steel

Ikkuiset ystävät

WSOY

Danielle
Steel

Ikuiset ystävät

Suomentanut Marja Helanen

*Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki*

*Englanninkielinen alkuteos
Friends Forever*

*Copyright © Danielle Steel, 2012
Suomenkielinen laitos © Marja Helanen ja WSOY 2018
ISBN 978-951-0-42170-3
Painettu EU:ssa*

Tämä kirja on omistettu
Nick Trainalle ja Max Leavittille,
kahdelle kirkkaana loistavalle tähdelle,
sekä niille jäljille, jotka he jättivät ainiaaksi sydämiimme.

Sekä kallisarvoisille lapsilleni
Beatrixille, Trevorille, Toddille, Samille,
Victorialle, Vanessalle, Maxxille ja Zaralle.
Kunpa olisitte aina selviytyjien joukossa.
Rakastan teitä suunnattomasti!!!

ÄITI/DS

1. luku

Atwoodin koulun hakuprosessi oli vienyt edellistalvesta kuusi kuukautta ja syössyt jokaisen hakuperheen lähes sekasortoon. Oli pidetty avoimien ovien päiviä, tapaamisia ja vanhempien tiukka haastattelu, joskus parikin, ja kukin lapsi oli tarkkaan tutkailtu. Sisaruksilla oli hieman etusijaa, mutta kukin lapsi arvioitiin omilla ansioillaan, olipa hänellä koulussa sisarusta tai ei. Atwood oli yksi San Franciscon harvoista yksityisistä yhteiskouluista – useimmat vanhoista, arvostetuista kouluista oli tarkoitettu joko tytöille tai pojille. Se oli ainut koulu, joka jatkui lastentarhasta kahdenteentoista luokkaan, ja sitä havittelivat perheet, jotka eivät halunneet käydä hakuprosessia uudestaan läpi yläasteen tai lukion alkaessa.

Hyväksymiskirjeet olivat tulleet maaliskuun lopulla, ja niitä oli odotettu yhtä hartaasti kuin pääsyä Harvardiin tai Yaleen. Jotkut vanhemmat myönsivät, että olihan se aika hullua, mutta toisesti vaivan väärti. Heidän mielestään Atwood oli suurenmoinen koulu. Se tarjosi jokaiselle lapselle juuri hänen tarvitsemansa yksilöllisen huomion ja huikean sosiaalisen statuksen (sitä vanhemmat eivät niin toittaneet). Koulun lukion käyneet oppilaat jatkoivat yleensä hyviin yliopistoihin, usein itärannikon parhaisiin korkeakouluihin. Oli lottovoitto saada lapsi Atwoodiin. Koulussa oli noin kuusisataaviisikymmentä oppilasta, se sijaitsi hyvällä paikalla Pacific Heightsissa ja opettajia oli oppilasmää-

rään nähden juuri sopivasti. Koulun tavalliseen tarjontaan kuului oppilaiden ohjaaminen uralle ja yliopistoon, ja sieltä sai myös psykologin neuvontaa.

Uuden lastentarhaluokan suuri koulunaloituspäivä koitti viimein syyskuun virallisen vapaapäivämaanantain jälkeisenä keskiviikkona. Se oli niitä San Franciscolle harvinaisia kuumia intiaanikesän päiviä. Sunnuntaista saakka lämpöä oli ollut päiväsaikaan reilut kolmekymmentä astetta, öisinkin vain viisi astetta vähemmän. Niin kuumaa säätä saatiin vain kerran tai pari vuodessa. Kaikki tiesivät, että heti kun sumu taas nousisi, kuten väistämättä kävisi, helle olisi ohi, ja päivälämpö tipahtaisi jälleen viidentoista asteen kieppeille, tuuli olisi hyinen ja öisin lämpöä olisi enää kymmenkunta astetta.

Tavallisesti Marilyn Norton rakasti hellettä, mutta nyt hänellä oli rankkaa. Hän oli yhdeksännellä kuulla raskaana, ja laskettu aika oli kahden päivän päässä. Hän odotti toista lastaan, toista poikaa, ja pojasta tulisi suuri. Marilyn tuskin jaksoi liikkua siinä kuumuudessa. Hänen nilkkansa ja jalkateränsä olivat niin turvoksissa, ettei hän ollut saanut jalkaan muuta kuin kumiset varvastossut. Hänellä oli yllään valtavat, valkoiset sortsit, jotka olivat hänelle jo liian piukat, ja aviomiehen valkoinen t-paita, joka myötäili hänen vatsaansa. Hänellä ei ollut enää ainuttakaan päälle mahtuvaa vaatekappaletta, mutta vauva syntyisi pian. Onneksi hän oli kestänyt Billyn ensimmäiseen koulupäivään saakka. Billyä oli vähän pelottanut uusi koulu, ja Marilyn oli halunnut mennä poikansa mukaan. Billyn isä Larry olisi toki voinut tuurata, ja jos Marilynin synnytys olisi jo alkanut, naapuri olisi vienyt Billyn kouluun. Billy halusi kuitenkin ensimmäisenä päivänä äidin mukaansa, kuten kaikki muutkin lapset, joten Marilyn oli mielihyvin paikalla. Billy piti häntä tiukasti kädestä

kiinni heidän astellessaan modernin, kauniin koulun eteen. Uusi koulutalo oli rakennettu viisi vuotta sitten, ja sitä olivat rahoittaneet reilusti nykyisten oppilaiden vanhemmat sekä menestyneiden entisten oppilaiden kiitollinen kotiväki.

Heidän lähestyessään koulua Billy vilkaisi äitiään levottomana ja puristi kainalossaan pientä jalkapalloa. Häneltä puuttui kaksi etuhammasta. Heillä kummallakin oli paksun kihara, punainen hiuspehko ja leveä hymy. Billyn hymy sai Marilynin virnistämään, niin söpöltä etuhampaaton poika näytti. Billy oli kultainen lapsi, hän oli aina ollut vaivaton tapaus. Billy halusi ilahduttaa kaikkia. Hän oli kiltti äidilleen ja halusi olla isälleen mieliksi. Billy tiesi, että se onnistui parhaiten, jos Larryn kanssa jutteli urheilusta. Hän muisti kaiken, mitä isä oli kertonut eri otteluista. Billy oli viiden vanha, ja kuluneen vuoden ajan hän oli hokenut haluavansa vielä joskus pelata amerikkalaista jalkapalloa San Francisco 49ersissa. "Isän poika!" Larry Norton tokaisi aina ylpeänä. Hän oli hulluna urheiluun: amerikkalaiseen jalkapalloon, baseballiin ja koripalloon. Larry pelasi asiakkaitensa kanssa golfia ja viikonloppuisin tennistä. Hän trenasi tunnollisesti joka aamu ja kannusti vaimoaan samaan. Marilynillä oli ollut upea vartalo ennen raskauttaan, ja hän oli pelannut miehensä kanssa tennistä, kunnes oli niin muhkea, ettei jaksanut juosta pallon perässä tarpeeksi lujaa.

Marilyn oli kolmenkymmenen. Hän oli tavannut Larryn opintojensa jälkeen kahdeksan vuotta sitten heidän työskennellessään samassa vakuutusyhtiössä. Larry oli häntä kahdeksan vuotta vanhempi, komea heppu. Larry oli heti pannut Marilynin merkille ja kiusoitellut tätä kuparinpunaisista hiuksista. Työpaikan jokaisen naisen mielestä Larry oli upea ilmestys. Kaikki halusivat päästä hänen kanssaan treffeille. Marilyn korjasi potin,

ja heidät vihittiin, kun hän oli kaksikymmentäneljävuotias. Hän alkoi odottaa Billyä tuota pikaa, mutta toisen lapsen tuloon oli mennyt viisi vuotta. Larry oli innoissaan siitä, että vauva olisi poika. He antaisivat pojalleen nimeksi Brian.

Larryllä oli ollut lyhyt baseball-ura alemmissa sarjoissa. Hänellä oli legendaarinen syöttökäsi, ja kaikki uskoivat hänen pääsevän vielä mestaruussarjoihin, mutta kyynärpään pirstoutuminen lasketteluturmassa oli tiennyt hänen baseball-tulevaisuutensa päättymistä, ja hän oli siirtynyt vakuutusosalalle. Larry oli ollut aluksi katkera. Hän oli altis juomaan liikaa ja tuli flirttailleeksi silloin naisten kanssa. Itse hän jaksoi väittää juovansa vain seuran vuoksi. Larry oli kaikkien juhlien valopilkku. Mentyyään naimisiin Marilynin kanssa hän lähti vakuutusyhtiöstä ja perusti oman yrityksen. Synnyynnäisenä kauppiana hän oli saanut aikaan hyvin menestyvän vakuutusfirman, joka turvasi perheelle loikoisan elämäntyylin monine ylläilyksineen. He olivat ostaneet tosi kauniin talon Pacific Heightsista, eikä Marilyn ollut mennyt enää töihin. Larryn lempiasiakkaita olivat mestaruussarjojen ammattilaisurheilijat, jotka luottivat häneen ja olivat tätä nykyä hänen yrityksensä kantava voima. Kolmekymmentäkahdeksanvuotiaalla Larryllä oli hyvä maine ja erittäin vakaa firma. Hän oli vieläkin pettynyt siitä, ettei itse ollut ammattipelaaja, mutta hän myönsi auliisti, että hänellä oli mah-tava elämä, hottisvaimo ja poika, joka joskus vielä pelaisi ammatikseen, mikäli se isästä riippui. Vaikka elämä oli mennyt toista rataa kuin Larry Norton oli suunnitellut, hän oli onnellinen mies. Hän ei ollut tullut mukaan Billyn ensimmäiseen koulupäivään, koska hän vei sinä aamuna aamiaiselle erään 49ersilaisen kaupatakseen tälle lisää vakuutuksia. Tällaisissa tilanteissa asiakkaat olivat aina ykkössijalla, varsinkin urheilutähdet. Hyvin

harva toistenkaan lasten isistä oli tullut kouluun, joten Billy ei ollut moksiskaan. Isä oli luvannut hommata hänelle nimmarilla varustetun jalkapallon ja jalkapallokortteja siltä aamiaiskaveriltaan. Billy oli intoa piukkana ja tyytyi lähtemään kouluun pelkästään äidin seurassa.

Lastentarhalaisten oven vieressä seisova opettaja katsoi Billyä lämpimästi hymyillen, ja Billy vilkaisi häntä arasti käsi yhä äidin kädessä. Opettaja oli nuori ja nätti, ja hänellä oli pitkät, vaaleat hiukset. Hän näytti vastavalmistuneelta. Nimilapussa luki, että hän oli apuopettaja ja nimeltään Pam. Billylläkin oli nimilappu. Kun he tulivat sisään, Marilyn vei poikansa tämän luokkaan, missä leikki jo kymmenkunta lasta. Oma opettaja tervehti Billyä heti ja pyysi häntä jättämään jalkapallon lokeroon, jotta hänen kätensä olisivat vapaat leikkeihin. Opettajan nimi oli June, ja hän oli suunnilleen Marilynin ikäinen.

Billy empi opettajan pyyntöä ja pudisti sitten päätään. Häntä pelotti, että joku varastaisi hänen jalkapallonsa. Marilyn rauhoitteli poikaansa ja kehotti tätä tekemään niin kuin opettaja sanoi. Hän auttoi Billyä etsimään oman lokeronsa avohyllyköstä, jossa oli jo toisten lasten tavaroita ja villapaitoja. Kun he palasivat luokkaan, opettaja June kehotti Billyä leikkimään rakennuspalikoilla siihen saakka, kunnes loput luokkakaverit olisivat paikalla. Billy mietti asiaa ja katsoi äitiä, ja äiti tönäisi poikansa hellästi matkaan.

”Sinustahan on kiva leikkiä kotonakin palikoilla”, Marilyn muistutti. ”Minä en mene minnekään. Mene ihmeessä leikkimään. Pysyn tässä.” Marilyn osoitti pientä tuolia ja laskeutui tukalasti istumaan miettien mielessään, että hänet saisi ylös ainoastaan nostokurjella. Sen pitemmittä puheitta opettaja June vei Billyn rakennuspalikoitten luo, ja poika paneutui kyhäämään isoimmista palikoista jonkinlaista linnoitusta. Billy oli kookas

poika, pitkä ja vahva, mistä isä oli hyvillään. Larry pystyi helposti kuvittelemaan poikansa tulevaksi jalkapalloilijaksi. Hän oli tehnyt jalkapallosta Billyn unelman heti, kun poika oppi puhumaan. Se oli ollut Larryn oma unelma pojalleen jo sitä ennen, silloin kun Billy oli ponteva vastasyntynyt, jolla oli painoa neljä ja puoli kiloa. Billy oli useimpia ikätovereitaan isompi, mutta lempeä ja hellä lapsi. Hän ei räyhännyt koskaan muille lapsille, ja hän oli tehnyt hyvän vaikutuksen opettajiin pyrkinessään Atwoodiin. Heille oli selvinnyt, että Billyllä oli hyvä koordinaatiokyky sen kokoiseksi, ja hän oli myös oikein etevä. Marilynin oli vieläkin vaikea kuvitella, että heidän toinen poikansa olisi yhtä ihmeellinen kuin Billy. Billy oli ykkönen. Billy unohti äidin palikoita kootessaan, ja Marilyn kyyhötti hankalasti pikkuruisella tuolilla katsellen luokkaan saapuvia lapsia.

Marilyn näki tummahiuksisen pojan, jolla oli isot, siniset silmät. Poika oli jäntevä, Billyä lyhyempi. Marilyn huomasi, että poika oli työntänyt pienen lelupyssyn sortsiansa vyönauhan alle. Paidan rintamukseen oli kiinnitetty seriffin merkki. Marilyn ei uskonut koulun sallivan lelupyssyjä, mutta apuopettaja Pam ei varmaan ollut hoksannut sitä ovelta, koska samaan aikaan saapui paljon lapsia. Pojan nimi oli Sean, ja hänkin oli tullut äitinsä kanssa. Tämä oli sievä blondi, jolla oli farkut ja valkoinen t-paita. Hän oli muutaman vuoden Marilyniä vanhempi. Kuten Billy äsken, Seankin piti äitiään kädestä. Parin minuutin päästä poika lähti kuitenkin äitinsä luota nurkkaan palikoilla leikkimään. Äiti seurasi hymy huulilla poikansa menoa. Sean ja Billy alkoivat leikkiä vierekkäin, kahmivat palikoita eivätkä kiinnittäneet mitään huomiota toisiinsa.

Ei aikaakaan kun opettaja June huomasi aseensa ja meni juttelemaan Seanin kanssa pojan äidin seurattessa sivusta. Äiti tiesi,

ettei koulussa saanut pitää pyssyä. Hänellä oli jo poika, Kevin, Atwoodin seitsemännellä luokalla, joten hän tiesi koulun säännöt. Sean oli väen väkisin halunnut pyssyn mukaansa. Connie O'Hara oli itsekin toiminut opettajana ennen avioitumistaan, joten hän tiesi koulun sääntöjen merkityksen. Suostuteltuaan aikansa Seania jättämään pyssyn kotiin hän oli päättänyt, että opettaja saisi hoitaa asian. Opettaja June lähestyi Seania herttaisesti hymyillen.

"Mitä jos jätetään pyssy lokeroon, Sean? Seriffin merkin voit pitää."

"Joku voi viedä minun pyssyn." Sean napitti opettajaa pyörein silmin.

"Annetaan se sitten äidillesi. Hän voi tuoda pyssyn, kun tulee hakemaan sinua. On se kyllä lokerossakin turvassa." Opettaja ei kuitenkaan halunnut, että Sean livahdaisi hakemaan aseensa ja tuikkaisi sen takaisin sortsien yönauhan alle.

"Minä voin tarvita sitä", poika sanoi. Hän käänteli isoa palikkaa ja asetti sen toisten palikoiden päälle. Sean oli vahva poika, vaikka oli keskimittainen ja laiha. "Pitää ehkä pidättää joku", Sean selitti opettajalle, ja tämä nyökkäsi vakavana.

"Ymmärrän, mutten usko, että täällä täytyisi pidättää ketään. Kaikki kaverisi ovat täällä hyviä tyyppejä."

"Kouluun voi tulla joku roisto tai pahis."

"Sitä me emme salli. Täällä ei ole pahiksia. Annetaan se ase sinun äidillesi", opettaja sanoi napakasti. Hän ojensi kätensä asetta kohti. Sean katsoi häntä silmiin nähdäkseen, miten tosisaan hän oli, ja näki opettajan tarkoittavan mitä sanoi. Sean veti vastahakoisesti aseensa sortseistaan ja ojensi sen opettajalle, ja tämä asteli viemään pyssyn Connielle, joka seisoi Billyn viimeisillään raskaana olevan äidin lähellä. Connie esitti opettajalle

pahoittelunsa, sujautti pyssyn käsilaukkuunsa ja istahti jakkaralle Marilynin viereen.

”Tiesin, että kävisi näin. Tunnen säännöt. Vanhempi poikani on seitsemännellä. Sean ei suostunut lähtemään kotoa ilman pyssyään.” Connie hymyili Marilynille apeasti.

”Billy otti jalkapallon mukaan. Jätti sen lokeroonsa.” Marilyn osoitti poikaansa, joka leikki Seanin vieressä.

”Voi miten ihanat punaiset hiukset”, Connie ihasteli. Pojat leikkivät vieretysten kaikessa rauhassa ja mitään puhumatta, kun palikkanurkkaan ilmaantui tyttö, täydellisen pikkutytön perikuva. Hänellä oli pitkät, kauniit, vaaleat kiharat ja suuret, siniset silmät ja yllään sievä, pinkki mekko, valkoiset nilkkasukat ja pinkit kimallekengät. Hän oli kuin enkeli. Heti leikkinurkkaan saapuessaan tyttö otti mitään sanomatta isoimman palikan Billyn käsistä ja omi sen itselleen. Billy näytti hämmästyvän, muttei pannut vastaan. Laskettuaan palikan kädestään tyttö näki toisen, jonka Sean oli aikeissa lisätä linnoitukseensa, ja otti senkin. Tyttö loi kumpaankin poikaan katseen, joka kielsi heitä sekaantumasta asiaan, ja alkoi haalia lisää palikoita poikien katselessa vierestä silmät suurina.

”Juuri tästä minä yhteisopetuksessa pidän”, Connie kuiskasi Billyn äidille. ”Tytöt ja pojat oppivat jo varhain tulemaan toimeen keskenään niin kuin todellisessa maailmassa pitääkin eivätkä leiki pelkästään tytöt tyttöjen ja pojat poikien kanssa.” Billy näytti olevan itkuun purskahtamaisillaan, kun pikkutyttö vei häneltä toisenkin palikan. Sean mulkaisu tyttöä häijyisti, kun tämä vei palikan häneltäkin. ”Onneksi pyssy on nyt minun laukussani, muuten Sean taatusti pidättäisi tuon tytön. Toivottavasti hän ei lyö tyttöä”, Connie sanoi naisten katselessa poikiaan. Pikku enkeli-demoni jatkoi oman linnoituksensa rakentamista pojista

piittaamatta. Hän hallitsi täysin palikkanurkkausta ja johti kumpaakin poikaa kuin pässiä narussa. Pojat eivät olleet koskaan tavanneet hänen kaltaistaan eivätkä olleet joutuneet tällaiseen tilanteeseen. Tytön nimilapussa oli kaksi nimeä: Gabrielle ja Gabby. Hän heilautti pitkiä, vaaleita kutrejaan poikien katsellessa häntä ihmeissään.

Palikkanurkkaukseen meni toinenkin pikkutyttö, mutta hän viipyi vain pari sekuntia ja suuntasi sitten läheiseen leikkikeittiöön, alkoi hääriä patojen ja pannujen kanssa, aukoi ja sulki uuninluukkua ja työnsi ruokia uuniin ja leikkijääkaappiin. Hän näytti olevan työn touhussa. Tytöllä oli suloiset kasvot, ja hänen ruskeat hiuksensa oli letitetty kahdeksi siistiksi palmikoksi. Yllään hänellä oli sortsihaalarit, lenkkarit ja punainen t-paita. Hän näytti olevan leikin lumoissa eikä kiinnittänyt mitään huomiota toisiin, mutta kaikki kolme muuta katselivat häntä, kun tummansiniseen jakkupukuun sonnustautunut nainen asteli pikkutytön luokse keittiöön ja suukotti häntä hyvästiksi. Naisella oli samanväriset ruskeat hiukset kuin tyttärellä, tosin nutturalla. Helteestä huolimatta hänellä oli valkoinen silkipusero, sukat, korkokengät ja vielä jakkukin tiukasti yllä. Hän näytti pankinjohtajalta, juristilta tai yritysjohtajalta. Tytärtä ei äidin lähtö näyttänyt hetkauttavan. Hän selvästikin oli tottunut olemaan ilman äitiä, toisin kuin nuo kaksi poikaa, jotka olivat toivoneet äitiensä jäävän luokkaan.

Lettipäisen pikkutytön nimilapussa luki Izzie. Pojat lähestyivät häntä varoen, kun tytön äiti oli mennyt. Toinen tyttö oli säilyttänyt heidät, joten he jättivät hänet palikkanurkkaan. Vaikka tyttö oli sievä kuin mikä, hän ei ollut kiva. Izzie näytti helpommin lähestyttävältä häärätessään keittiössä.

”Mitä sinä teet?” Billy ehätti kysymään.

"Laitan lounasta", tyttö vastasi sen näköisenä, että asiahan oli päivänselvä. "Mitä tahtoisit syödä?" Tyttö oli ottanut jääkaapista ja uunista esiin korikaupalla muoviruokaa ja järjestellyt sitä lautasille. Siinä vieressä oli pieni retkipöytä. Atwoodin lastentarhassa oli upeita leikkikaluja. Siihenkin vanhemmat aina ihastuivat kouluun tutustuessaan. Koulussa oli myös suuri leikkikenttä, valtava liikuntasali ja loistavat urheiluvälineet. Billyn isä Larry oli siitä hyvillään, ja Marilyn puolestaan oli tyytyväinen koulun opetukseen. Hän toivoi Billyn oppivankin jotain eikä varttuvan pelkäksi pallonpelaajaksi. Larry oli etevä liikemies ja mahtava kauppias, jolla riitti karismaa, mutta koulussa hän ei ollut oppinut juuri mitään. Marilyn tahtoi pitää huolen, että hänen poikansa myös oppisivat.

"Ai oikeasti?" Billy kysyi Izzieltä tämän tiedusteltua, mikä hänelle maistuisi lounaaksi. Billyn silmät olivat ihmetyksestä suuret, ja Izzie nauroi. Billyn katseesta huokui koko lapsuuden luottavaisuus ja viattomuus.

"En tietenkään, höpsö", Izzie ilkkui hyväntuulisesti. "Tämä on leikkiä. Mitä sinä haluat?" Izzie näytti siltä kuin olisi tosissaan tahtonut tietää.

"Ai jaa. Minulle hampurilainen ja hodari ketsupilla ja sinapilla. Ja ranskalaiset. Ei maustekurkkua", Billy teki tilauksensa.

"Tulossa on", Izzie vastasi reippaasti, ojensi Billylle kukkuralautasellisen leikkiruokaa ja osoitti retkipöytää, jonka ääreen voi istuutua.

Sitten Izzie palasi palvelemaan Seania. Hänestä oli tullut heti joukon pikku äiti, joka huolehti toisten tarpeista. "Mitä sinulle saisi olla?" hän kysyi hymyillen.

"Pizzaa", Sean vastasi vakavana. "Ja jätskiä kuumalla kinuskikastikkeella." Kumpaakin löytyi muoviruokavarastosta, ja Izzie

ojensi ne kuin ainakin pikaruokapaikan keittäjä. Sitten paikalle saapui enkeli pinkissä mekossaan ja pinkeissä kimallekengissään.

”Onko sinun isälläsi ravintola?” Gabby kysyi Izzieltä kiinnostuneena. Izzie hallitsi keittiötä topakan näköisenä.

”Ei. Isi on köyhien ihmisten juristi. Auttaa niitä, kun niille ollaan ilkeitä. Se on töissä semmoisessa järjestöksessä. Äitikin on juristi, se auttaa yrityksiä. Sen piti mennä tänään oikeuteen, siksi se ei voinut jäädä. Sen piti tehdä joku aloite. Se ei osaa kokata. Isi osaa.”

”Minun isi myy autoja. Äiti saa uuden Jaguarin joka vuosi. Sinä näytät hyvältä kokilta”, enkeli sanoi kohteliaasti. Hän oli paljon kiinnostuneempi Izziestä kuin pojista. Mutta vaikka kumpikin sukupuoli olisi pysynyt omiensa joukoissa samojen harrastusten parissa, he olivat silti samassa luokkahuoneessa ja vaikuttivat joka tapauksessa toisiinsa. ”Saisinko minä juustomakaronia? Ja donitsin”, Gabby sanoi ja osoitti pinkkiä donitsia, jonka päällä oli muoviströsseliä. Izzie ojensi hänelle juustomakaronin ja donitsin pinkillä tarjottimella. Gabby jäi odottamaan, kun Izzie otti itselleen muovibanaanin ja suklaadonitsin, sitten he liittyivät poikien seuraan retkipöydän ääreen ja istuivat siinä kuin neljä ystävästä lounastreffeillä.

He olivat aikeissa syödä leikisti Izzien valmistaman lounaan, kun heidän luokseen juoksi pitkä, laiha poika. Pojalla oli suorrat, vaaleat hiukset, valkoinen kauluspaita ja hienosti prässätyt khakihousut. Hän näytti ikäistään vanhemmalta, pikemminkin tokaluokkalaiselta kuin lastentarhalaiselta.

”Myöhästyinkö lounaalta?” poika kysyi hengästyneenä, ja Izzie kääntyi hymyilemään hänelle.

”Et tietenkään”, Izzie vakuutti. ”Mikä maistuisi?”

”Kalkkunaa ja majoneesia valkoisella paahtoleivällä.” Izzie haki pojalle jotain etäisesti sen näköistä ja leikkiperunalastuja, ja poika istuutui toisten seuraan. Hän vilkaisi äitiään, joka oli juuri lähdössä luokasta kännykkä korvalla. Pojan äiti antoi jollekulle ohjeita ja näytti olevan kiireissään. ”Äiti auttaa vauvoja maailmaan”, poika selitti. ”Joku saa kohta kolmoset. Sen takia äiti ei voi jäädä tänne. Isä on psykiatri. Se puhuu hullujen tai surullisten ihmisten kanssa.” Poika, Andy, niin nimilapussa luki, oli totinen. Hänellä oli aikuismaisesti leikatut hiukset ja kohtelias käytös. Hän auttoi Izzietä viemään kaiken paikoilleen keittiöön, kun he olivat syöneet.

Opettajat June ja Pam olivat jo tulleet luokkaan, ja lapsia pyydettiin rinkiin. Retkipöydässä lounastaneet viisi lasta istahtivat vieretysten rinkiin. He eivät olleet enää vieraita toisilleen. Gabby puristi Izzien kättä suu hymyssä, kun opettajat ojensivat soitinmateriaalia ja selittivät, millaista ääntä niistä lähti.

Soittotuokion jälkeen lapset saivat mehua ja pipareita, ja sitten lähdettiin ulos välitunnille. Paikalle jääneet äiditkin saivat mehua ja pipareita. Marilyn tosin kieltäytyi herkuista ja sanoi saavansa nykyään närästystä jo pelkästä vedestä. Hän tuskin jaksoi odottaa vauvan syntymää. Marilyn hieroi valtavaa vatsaansa niin sanoessaan, ja muut naiset katsoivat häntä myötätuntoisina. Hän näytti surkealta siinä helteessä.

Gabbyn äiti oli liittynyt Marilynin ja Connien seuraan, ja muita äitejä istui pieninä ryhminä luokan nurkissa. Gabbyn äiti näytti nuorelta ja varsin hehkeältä. Hänellä oli vaalea, tupeerattu tukka ja yllään valkoinen minihame ja korkokengät. Pinkki t-paita oli niin syvään uurrettu, että rintojen väli vilkkui, ja hänellä oli meikkiä ja parfyymia. Hän erottui muista äideistä, muttei tuntunut välittävän siitä. Hän oli ystävällinen ja mukava ja suhtautui

myötämielisesti Marilynin esittäytyessään Judyksi. Hän kertoi lihoneensa itse parikymmentä kiloa edellisen raskautensa aikana. Hänen kolmevuotias toinen tyttärensä Michelle oli kaksi vuotta Gabbyä nuorempi. Miten paljon Judy sitten olikin lihonut, hän oli nähtävästi karistanut ylimääräiset kilonsa, sillä hänellä oli upea vartalo. Judy oli hemaiseva, oikein sievä nainen. Muut äidit arvelivat hänen olevan hieman alle kolmenkymmenen ikäinen. Judy mainitsi ohimennen osallistuneensa opiskeluaikoi-
naan kauneuskilpailuihin, mikä hänen ulkonäöstään päätellen varmaan pitikin paikkansa. Hän kertoi perheensä muuttaneen kaksi vuotta sitten eteläisestä Kaliforniasta San Franciscoon. Hän kaipasi etelän lämpöä, joten hän oli ihastuksissaan tästä intiaanikesästä.

Nuo kolme äitiä juttelivat kimpakyydityksestä ja toivoivat löytävänsä mukaan vielä kaksi äitiä, jotta kukin heistä joutuisi ajamaan kouluun vain kerran viikossa. Gabbyn äiti Judy kertoi, että hänen pitäisi ottaa kolmevuotiaansa mukaan kyydityksiin, mutta hän voisi käyttää silloin tila-autoa, jossa riittäisi kaikille lapsille tilaa ja turvavöitä. Marilyn pyyteli anteeksi, koska ei varmaan voisi pariin viikkoon ajella autolla uuden vauvan takia, mutta myöhemmin hän osallistuisi ilomielin, kunhan voisi ottaa vauvan mukaan.

Connie lupasi järjestää kimpakyydit, koska oli tehnyt sen silloinkin, kun hänen nykyään seitsemännellä luokalla oleva poikansa oli aloittanut koulunkäynnin. Hän oli toivonut, että Seanin Kevin-veli veisi Seanin aamuisin kouluun, mutta heidän aikataulunsa olivat erilaiset. Kevin ei myöskään halunnut hoi-
vata pikkuveljeään, vaan oli kieltäytynyt ehdottomasti kunnia-
Joten kimpakyyti kuulosti Conniestakin järkevältä. Siitä olisi apua heille kaikille.

Kun lapset palasivat välitunnilta ja syventyivät kuuntelemaan satua, jota opettaja June luki heille, äidit saattoivat lähteä lastensa luvalla pois. He lupasivat palata, kun koulu iltapäivällä loppuisi. Billy ja Sean näyttivät hieman empiviltä, mutta Gabby ja Izzie kuuntelivat satua keskittyneesti ja pitelivät taas toisiaan kädestä. He olivat leikki-pihalla luvanneet olla toistensa parhaat ystävät. Kaikki pojat olivat juosseet ympäriinsä huutaa hoilottaen, ja tytöt olivat nauttineet keinuista.

”Oletteko kuulleet tämäniltaisesta kokouksesta?” Connie kysyi toisilta äideiltä heidän lähtiessään koulusta. Lapset eivät olleet enää kuulomatkan etäisyydellä. Toiset eivät olleet kuulleet mitään. ”Se on tarkoitettu oikeastaan yläkoululaisten ja lukiolaisten vanhemmille.” Connie madalsi ääntään. ”Eräs toisen vuoden lukiolainen hirttäytyi kesällä. Tosi kiva poika. Kevin tunsi hänet, vaikka poika olikin häntä kolme vuotta vanhempi. Poika kuului baseball-joukkueeseen. Vanhemmat ja opettajat tiesivät, että hänellä oli henkisiä ongelmia, mutta hänen tekonsa oli silti järkytys. Psykologi tulee kertomaan vanhemmille lasten itsemurha-alttiuden tuntomerkeistä ja itsemurhan ehkäisemisestä.”

”Siitä meidän ei sentään tarvitse olla huolissamme tässä vaiheessa”, Judy sanoi helpottuneen näköisenä. ”Minä yritän vielä opettaa Michelleä olemaan kastelematta yöllä sänkyään. Vahinkoja sattuu aina välillä, mutta hän on vasta kolmen vanha. En usko, että itsemurha on isokaan ongelma kolme- ja viisivuotiaitten kohdalla”, hän heläytti.

”Ei niin, mutta siitä voi tulla uhka niinkin nuorelle kuin kahdeksan- tai yhdeksänvuotiaalle”, Connie sanoi vakavana. ”En ole Kevinistä huolissani, en ainakaan ole ollut, mutta hän on toisinaan aika hurja poika. Ei ollenkaan yhtä helppo kuin Sean, ei

ole koskaan ollut. Kevin ei halua noudattaa kenenkään sääntöjä. Se poika, joka kuoli, oli tosi mukava.”

”Olivatko vanhemmat eronneet?” Marilyn kysyi aivan kuin olisi ymmärtänyt.

”Eivät”, Connie kiirehti vastaamaan. ”Hyvät vanhemmat, luja ja vakaa avioliitto, äiti kaiket päivät kotona. En usko, että he osasivat kuvitellakaan, että heille voisi käydä niin. Poika oli kai käynyt terapiassa, mutta etupäässä koulumenestystä koskevien ongelmien vuoksi. Hän otti kaiken kauhean vakavasti. Hän itki aina, kun baseball-joukkue hävisi ottelun. Hänellä taisi olla kotona melkoiset paineet menestymisestä. Perhe on kuitenkin oikein kunnollinen. Hän oli ainoa lapsi.”

Toiset kaksi äitiä tuntuivat järkyttyvän kuulemastaan, mutta totesivat, että kokous ei ollut heitä varten. Toivottavasti ei olisi koskaan. Oli surullista kuulla, että jollekulle toiselle oli tapahtunut sellaista. Oli mahdotonta kuvitellakaan, että joku heidän lapsistaan tekisi itsemurhan. Oli kyllin rankkaa murehtia mahdollisia kotona sattuvia tapaturmia, hukkumista uima-altaaseen, pienten lasten sairauksia ja onnettomuuksia. Itsemurha oli heille vieras maailma, kaikeksi onneksi.

Connie lupasi soittaa toisille löydettyään vielä kaksi muuta kimppakyyditykseen suostuvaa, ja he lähtivät kukin omalle taholleen. He kaikki saapuivat koululle autoillaan myöhemmin iltapäivällä ja vilkuttivat toisilleen. Izzie ja Gabby hyppelivät ulos käsi kädessä, ja Gabby kertoi äidilleen, miten kivaa sinä päivänä oli ollut. Izzien haki lapsenlikka, ja Izzie kertoi hänelle ihan samaa. Billy halasi jalkapalloaan, jonka hän oli hakenut lokeros-taan luokasta lähdettyään. Sean pyysi äidiltään seriffin pyssyynsä heti autoon päästyään. Andyn haki taloudenhoitaja, koska vanhemmat olivat vielä töissä, kuten aina siihen aikaan päivästä.

Kaikilla viidellä lapsella oli ollut hauskaa ensimmäisenä päivänään Atwoodin koulussa. Opettajat olivat kivoja, ja he viihtyivät uusien kavereittensa seurassa. Marilyn ajatteli itsekseen, että pitkä ja piinallinen hakuprosessi oli kannattanut. Kun hän ajoi kotiin Billy kyydissä, häneltä meni lapsivesi auton etuistuimelle, ja hän tunsi ensimmäiset tutut supistukset, jotka ennakoivat Brianin maailmaantuloa. Brian syntyi sinä yönä.

VIISI ERILAISTA KOHTALOA, YKSI JA YHTEINEN YSTÄVYYS

Gabby, Billy, Izzie, Andy ja Sean tutustuvat toisiinsa päiväkodissa, ja heistä hitsautuu Viitokset, erottamaton ystäväpiiri, joka tukee toisiaan läpi teini-iän ja perhe-elämän karikoiden. Kun tiet lukion jälkeen erkanevat, ystävyys säilyy, mutta kohtalo kolhii Viitosia armottomasti: Gabby joutuu kohtalokkaaseen onnettomuuteen, Billy menettää otteensa elämästä ja Andy tekee kauhistuttavan päätöksen. Elämän hauraus lyö kasvoille kuin piiska, mutta ystävyiden vahvat siteet lääkitsevät haavat ja johdattavat harhailijat viimein kotiin.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-42170-3